

Çocuklara "güzel kızım, yakışıklı oğlum" gibi sıfatlar koyarak sevmeyin.

Anne ve babalar neleri yanlış yapıyor?

-“Güzel kızım, yakışıklı oğlum, yetenekli çocuğum, zeki çocuğum” demek yanlış!

Neden?

- İnsan sürekli zeki, sürekli güzel, sürekli yakışıklı olamaz da ondan. Bunlar dış faktör. “Güçlü oğlum” da denmemeli. İnsan sürekli güçlü de olamaz. Ama “Duyarlı oğlum” deyin, “Çalışkan oğlum” deyin.

İnsan sürekli çalışkan olur mu?

-İnsan, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışabilir. Çalışkanlık budur. Bu da insanın kendi elindedir. Çocuğun kontrolü altında olan kişiliğini vurgulayarak sevin.

Çocuğa “Sen zekisin!” denildiğinde, çocuk psikolojik olarak kendini zeki olarak görmeye başlar. Okul döneminde belirlenen başarısını ise zeki olmasına bağlar. Kendisini zeki olarak gören çocuk da, bu zeki olma imajını korumak ister. Bu yüzden de sürekli kendisini zeki gösterecek işleri yaparak veya **zor işlerden kaçma stratejisini** uygular. Buradaki çocuğun düşüncesi, zor olan şeyi yapamayınca insanlar beni zeki olarak görmez gibi düşünebilirler.

Çocuğun güzelliği ve zekâsı, kendisinde somut olarak bulunan özellikleri gibi olmalıdır ki **kimliği güzelliği üzerine kurulu olmasın.**

Peki, çocukları ne söyleyerek seveceğiz?

“Çalışkanlık” sıfatıyla çocukları sevebiliriz. Mesela “Çalışkan çocuğum ya da çalışkan kızım” gibi...

Çocuğun çalışkan olup olmaması kendisinin elindedir. "Yardımsever oğlum" da diyebilirsiniz çocuğunuzun "yardımsever" olup olmaması çocuğunuzun elindedir. Fakat "Aslan veya kuvvetli" diyemezsiniz. Bir çocuk sürekli "aslan" veya "kuvvetli" olamaz. Dolayısıyla karakterli ve benliği güçlü çocuklar yetiştirmek için, **çocuğun kontrolü altında olabileceği özelliklerle sevgimizi** göstermeliyiz.

Birincisi, insanların güzel ve yakışıklılık ölçütleri istatistiksel olarak hesaplandığında insanların ancak yüzde 20-30'u toplum tarafından güzel ve yakışıklı olarak algılanır. Geriye kalan yüzde 70-80'i çeşitli derecelerde daha az güzel ve yakışıklı olarak algılanır. Bu anlayış yerleşirse kişi hayatının başında mutsuz olmaya başlar. Herkes güçlü, ünlü, zengin ve güzel olamaz ama herkes iyi insan olabilir. Fiziksel görünüm kontrol edilmesi zor bir değişken ama iyi huy ömür boyu süren bir değerlilik ölçüsü değil mi?

Değerlilik ölçüsü olarak, iyi insan olmayı benimseyip çocuğumuzu severken onun iyi huyunu, güler yüzünü vurgulamamız daha akıllıca bir yoldur.

İnsanın çocuğuna, “Seninle gurur duyuyorum!” demesinin nesi yanlış?

-Bir çocuğun görevi anne babayı gururlandırmak değil! “Seninle gurur duyuyorum” dediğiniz zaman, çocuk zannediyor ki **görevi, anneyi-babayı gururlandırmak**. Ve gururlandıramayacağı şeylerden kaçıyor. Diyor ki, “Ben şu şu işi yaparsam ve beceremezsem onları gururlandıramam!” O yüzden o işi yapmaktan vazgeçiyor. Oysa bizim amacımız, anne-babanın yargılarından bağımsız bir çocuk yetiştirmek olmalı. “Annemi üzmemek için şunu şunu yapmadım!” diyen gençler var. Bir insanın hiçbir duygusu bir başkasına bağlı olmamalı... Yani önce şuna karar vermek gerekiyor: İstedığımız, bize bağımlı bir çocuk mu yetiştirmek, bir birey yetiştirmek mi?

Kısacası; yakışıklı olma, güzel olma, süper olmak, çok zeki olma gibi şeyler Allah vergisi özelliklerdir. Çocuklar ve insanlar bu özellikleri doğuştan, bir çaba harcamadan, Allah tarafından doğal olarak elde ederler. Onları hazır elde ettikleri şeylerden ötürü değil, çabalarıyla elde ettikleri şeylerden dolayı övmek lazımdır.